మీరో తప్పు చేస్తారా?

కొడకొండ, సత్యానంద్

రంగనాథంగారు ఆరోజు ఒక కథ చదివారు... ఆ కథపేరు 'నాకథ'... దాన్ని వ్రాసిన రచయిత పేరు మధు... ఆ కథే అతన్ని ఆలోచింపజేసింది ఆ కథలోని ఆఖరు ఉత్తరమే అతన్నీ ఆలోచనల్లోకి దింపింది... ఆ కథలో-

ఒక నిరుద్యోగి ఉన్నాడు... అతనికి ఒక పేరుంది... ఆ పేరు అందంగా, అర్థవంతంగా వుంటుంది... ఆ పేరు లాగే అతను కూడా అందంగా ఉంటాడు... అతనికి 'మంచి' కుర్రాడు అనే మరో పేరు కూడా ఉంది... తెలివైన కుర్రాడు అని అనుకుంటారు చాలా మంది...

అతని దగ్గర యూనివర్సిటీ ఇచ్చిన గోల్డ్‌మెడల్ ఉంది... అతనికి దాని మీద ప్రేమ, గౌరవాలు ఉన్నాయి

వీటన్నింటితో పాటూ అతనికి రిటైరైన తండ్రి ఉన్నాడు... మంచం దిగలేని తల్లి ఉంది... పెళ్ళికి ఎదిగిపోయిన ఇద్దరు చెల్లెళ్ల ఉన్నారు... లోకం తెలియని ఇద్దరు తమ్ముళ్ళున్నారు.

తనకేమీ మిగల్చని తండ్రి మీద అతనికి కోపం లేదు... తన తాహతుకు మించి తన్నింతవరకూ చదివించాడన్న కృతజ్ఞతా భావం, ప్రేమాభిమానాలు ఉన్నాయి...

అతనికి కోపం, కసి ఉన్నాయి... ఇంటర్వ్యూలకి వెళ్ళినప్పుడు పిచ్చి పిచ్చి ప్రశ్నలడిగి, వెకిలి నవ్వులు నవ్వి, వెరీ గుడ్ కానీ, సారీ... అనే మనుష్యుల్ని చూసినప్పుడు ఆ రెండూ అతనిలో ఉప్పొంగి పోతాయి...

వాటిని అదుపులోకి తెచ్చుకోవడం అతనకి చాతనౌను...

నూరు రూపాయలు ఖరీదు కలిగి అందంగా, సుతారంగా ఉండే చెప్పులు అతనికి లేవు... కర్రక్రింద లారీ టైరు ముక్క అందించిన చెప్పులే అతనికి ఉన్నాయి... అతను పొడవుగా కన్పించడానికి గానీ, ఫ్యాషన్‌గా ఉంటుందని గానీ వాటిని వేసుకోవడం లేదు... వేసుకొని ఎంత తిరిగినా అవైతే అరగవని అతని ఆలోచన...

ఈ మధ్య అతనిలో విసుగు, వైరాగ్యం, చికాకు విరక్తి పెరుగుతున్నాయి ఎందుకంటే అతని కింకా ఉద్యోగం రాలేదు... తల్లి ఇంకా మంచందిగ లేదు... చెల్లెళ్ళకు ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు. తమ్ముళ్ల తెలియక అల్లరి పెడుతు

న్నారు . అంతకన్నా. వాళ్ల కడుపుల్లో ఆకలి నాట్యం చేస్తోంది.

తన వాళ్ళకు తన ముఖం చూపించలేక పోతున్నాడు. .

ఇవి చాలవా ఏ (సంస్కారం, మనసు, ఆదర్శాలు ఉండి బాధ్యతను పట్టించుకొనే) మనిషికైనా విసుగు, వైరాగ్యం, చికాకు, విరక్తి పెరగడానికి? ఓర్పు అంతా అయిపోయిన మనిషికి?

అతనికి ఓర్పు ఉంది. . చాలా ఉంది . కానీ దానికి అంతు అన్నది ఒకటుంది మరి!

ఒకరోజు అతనికి ఉద్యోగి అయిన ఒక స్నేహితుడు ఓ సలహా ఇచ్చాడు.. డబ్బు తప్ప మిగిలిన సహాయాలు చేస్తానన్నాడు

" వద్దురా సారీ "అన్నాడు

"ఒరే! ఆదర్శం ఆకలిని చంప

సేడు... కనీసావసరాలు తీర్చని ఆ ఆదర్శాల గొడవ నీకెందుకురా? నీ సమ స్యలు తీరిపోవడానికి ఆదర్శం ఒక గొడ్డలి పెట్టు... సారీ అనకు... సరే అను... ఐవిల్ షోదెమ్... కమాన్!" అన్నాడు ఆ స్నేహితుడు...

లొంగిపోయాడు... ముందుకు కదిలాడు...

అతనను కున్నట్టు లోకం పచ్చగా లేదని తెలిసి అతని కళ్ళు పచ్చ పడ్డాయి...

బేరాల తతంగం ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసులోనూ, ఉద్యోగం ఇచ్చే ఆఫీసు లోనూ ముగిసాయి... బేరాల సంఖ్య వేల సంఖ్యలో ఉంది...

అతనొక నిశ్చయాని కొచ్చాడు... నా గోల్డు మెడల్ని, నా పుస్తకాల్ని, నేను గెలుచుకున్న వెండికప్పుల్ని కొంచెం సామాన్లనీ అమ్మేతాను 'నాన్న!' అని తండ్రిని అడిగాడు... తండ్రి 'సరే' అని అనలేకపోయాడు...

కానీ, పొంగుతున్న కన్నీటి పరదను అనకట్టవేసి ప్రక్కకు తిప్పిన తలను 'సరే' అన్నట్లుగా ఊపాడు...

జేబు నిండుగా ఉన్న నోట్ల కట్టను జాగ్రత్తగా పట్టుకొని బల్ల క్రిందుగా అందివ్వడానికి బయలు దేరాడు... నడు స్తుంటే అతని ఆత్మ ఏదో అంటుంది... తను కూడా ఏదో అనబోయాడు...

కానీ, అంతలో ఆదర్శాల కడలిలోని కెరటాలు ఉవ్వెత్తున లేచాయి... వాటి ధాటికి తట్టుకోలేక పోయాడు...

ఆదర్శానికు అతని ఆత్మకు ఘోరాతి ఘోరంగా యుద్ధం జరిగింది...

నడుస్తున్న అతను దారి మారి పోయాడు...

తనింట్లో ఎన్నాళ్ళ నుండో లేని బియ్యం, కూరగాయలు, పప్పులు... మిగతా ఆహార పదార్థాలన్నీ కొనేసాడు తన దగ్గరున్న డబ్బుల్తో...

తెలిసిన రిక్షా వాడ్ని పిలిచి, ఆ సామానంతా అందులో పెట్టి... 'మా ఇంటికి తీసుకొని వెళ్ళిపో!' అని ఆ రిక్షా వాడికి మిగిలిన చిల్లర ఇచ్చేశాడు... అతనో నిర్ధారణ కొచ్చేసాడు...

అది విని ఆత్మ రెచ్చిపోయింది... "ఏమిటి? నువ్వు చేస్తున్నదేమిటి? ఇది ఘోరం! ఇది పాపం! అన్యాయం కూడా!..." అని చిందులు వేసింది...

అతను ఏమీ మాట్లాడలేదు...

మనసును తీసి దూరంగా పారేశాడు. ఆత్మను ఫెళ్ళున ఓ చెంపదెబ్బ కొట్టా డు... ఆలోచనల్ని కట్టేసి ఆకాశంలోకి విసిరేశాడు...

అతనికిప్పుడు చాలా హాయిగా ఉంది ఎంతో తేల్లగావుంది...ఒంటినిండాఉన్న కట్లేవో విడిపోయి స్వేచ్ఛగా ఉన్నట్లని పించింది...

బ్రతుకును స్వేచ్ఛగా; హాయిగా గడ పాలనుకున్న అతను ఇప్పుడవి లభించినా బ్రతుకలేడు... కారణం, అతను బ్రతి కితే దూరంగా పడిపోయిన మనసు మళ్ళా తిరిగొచ్చేస్తుంది... చెంపదెబ్బ తిన్న ఆత్మ తేరుకుంటుంది.. ఆకాశం

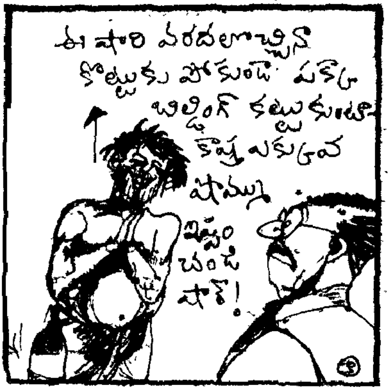

లోని ఆలోచనలు మళ్ళీ అతని మెదడు పరిధిలోకి వచ్చి వీరవిహారం చేసి అతని మెదడును చీల్చి చెండాడుతాయి...

అందుకే అతను బ్రతకాలనుకోలేదు.

"ఇదే ఆఖరు నిమిషం" అని అనుకుంటున్న అతని చేయిని ఓ చల్లని చేయి పట్టుకుంది... ఆశ్చర్యంతో వెనుతిరిగి చూసాడు...

"......స్వప్న......"

ఆ బీదవాడిని, ఆ నిరుద్యోగిని ఆ అమ్మాయి ప్రేమించింది...

తప్పన్నట్లుగా తలూపి...రా...అని సైగ చేసింది...

అతను ఒకే ఒక్క ప్రశ్న వేశాడు ఆమెను...

నువ్వొ వస్తావా? నన్నువెళ్ళి పొమ్మని అంటావా?"

ఆమె అతని కళ్ళలోకి సూటిగా చూసింది...

"...వస్తే రావొచ్చు..." అన్నాడతను...

అంతే! మరుక్షణంలో గోదావరి గలగల శబ్దంలో అతని ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలు కలిసిపోయాయి... ఆ అమ్మాయి ఆగలేకపోయింది...

దడదడలాడుతున్న గుండెల్లో పరుగు పరుగున పారి పోయింది...

ఈ కథను చదివి రంగనాధంగారు అంతలా ఆలోచిస్తున్నారు అని కదూ మీరనుకుంటున్నారు? కాదు... ఇది క్రొత్తకాదు... వింత కథ అంతకంటే కాదు... ఇది ఒక మామూలు కథ...

కానీ మధు వ్రాసిన కథలోని శైలి భావాలు, తనెప్పుడూ అనుభవించక పోయినా, ఒక నిరుద్యోగి ఎంతలా బాధ పడతాడో అన్న విషయాన్ని కళ్ళకు కట్టినట్లుగా వ్రాసాడు...

నేనే ఆ పరిస్థితిలో ఉంటే? అని ఊహించుకున్న వాళ్ళు గజగజా వణికి పోయేలా వ్రాసాడు...

కానీ, రంగనాథం గారు ఆలోచించేది ఆ కథ తర్వాత ఉన్న ఒక ఉత్తరం గురించి... ఆ వుత్తరం గురించే అతనంతలా ఆలోచిస్తున్నారు... ఏదో చెయ్యాలని తహతహలాడుతున్నారు...

రంగనాథం గారు మెల్లగా ఆ ఉత్తరాన్ని చదవడం మొదలుపెట్టారు...

"రెస్పెక్టెడ్ రీడర్.. నమస్కారం!

మీరు ఈకథ పేరు చూసే వుంటారు ఈ కథను వ్రాసినతని పేరుకూడా చూసే ఉంటారు...

నేనిప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్తానో మీకు తెలుసా? పోస్టాఫీసుకి... ఎందుకో మీరు

ఊహించొచ్చు.. ఈ కథను పోస్ట్ చేయడానికి ఆ తర్వాత ఎక్కడికి వెళ్తానో తెలుసా? ఎంప్లాయ్‌మెంటు ఆఫీస్‌కు ఎందుకని ప్రశ్నార్థకంగా ముఖాన్ని పెట్టి ఆలోచిస్తున్నారు కదూ? ఎందుకేమిటి? ఎంప్లాయ్‌మెంట్ ఆఫీస్‌లో ఓ క్లర్కునో, ఓ ఆఫీసర్నో కాకాపట్టి, బేరం కుదుర్చుకొని ఆ ఉద్యోగానికి కాల్ రప్పించడానికి...

ఆ తర్వాత ఎక్కడికి వెళ్తానో తెలుసా? ఆ ఉద్యోగం ఇచ్చే మనిషి దగ్గరకు... ఎందుకో మీకు తెలిసే ఉంటుంది... అక్కడ కూడా బేరం కుదుర్చుకోడానికి—

ఛీ! ఇంత సేపూ 'పెద్ద' కబుర్లు చెప్పావు... నీకు బుద్ధిలేదూ? నీ మనసు ఎలా అంగీకరిస్తుందయ్యా ఆ పని చేయడానికి...? రాతలు వరకేనా? చేతలు చేయలేవా? అని మీరు కళ్ళెర్రజేసి, కోపంగా, ఉక్రోషంగా, ఉద్రేకంతో అనొచ్చు...

నాకూ కోపం వస్తుంది... ఉక్రోషం పెరిగిపోతుంది...

నేను వ్రాసింది కథ... నేను అనుభవిస్తున్నది జీవితం...

కథకోసం జీవితాన్ని వదులుకోమంటారా? ఉహు... నేను వదులుకోలేను. కథలో వ్రాయని బంధాలు, బాధ్యతలు నాకెన్నో ఉన్నాయి... నాకూ బ్రతుకు మీద ఆశ ఉంది... వాటిని నేను వదులుకోలేను... అయితే ఈ కలాన్ని విసిరేయంటారా?... ఒకే... అది చేయటానికే ప్రయత్నిస్తాను... నా కోపాన్ని కాగితాలమీద కక్కేసి అప్పుడే కలాన్ని విసిరేస్తాను.

కానీ, నన్నంటే అలా అడగ్గలరు కానీ, నాలాంటి వాళ్ళెంత మందో ఉన్నారు... అందర్నీ అడగ్గలరా?... మీరు అడగలేరు... అది నాకుతెలుసు. ఎందుకంటే అందరూ నాలాగ చెప్పుకోరు కనుక!

జీవితాన్ని అనుభవించడానికి మనిషి ఎన్నో అన్యాయాలు చేస్తున్నాడు... తన కలల్ని నిజంచేసుకొనడానికి ఎన్నో అక్రమాలు చేస్తున్నాడు...

కనీసం బ్రతగ్గలగడం అన్నది నా ఆశ...అందుకు నేను చేసింది అన్యాయమా? అది అన్యాయం అని మీరన్నా, అది చేయకపోతే నేను అన్యాయం అయిపోతాను... ఎప్పటికీ నాకు ఎంప్లాయ్‌మెంటు కాల్ రాదు... ఎప్పటికీ నాకు ఉద్యోగం రాదు...

నేను చేసేది అన్యాయం అని ఇంకా అంటున్నారా?

అయితే నేనడిగే ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పండి!

మీరు నాకు ఉద్యోగం ఇప్పించగలరా ?

ఆ ఉత్తరమే ఆయన మనసు కుదిపేసింది...

ఆ కథ, ఆ కథతో పాటూ ఆ ఉత్తరాన్ని కూడా ప్రచురించిన పత్రికను మనసులో అభినందించారు...చాలా సేపు ఆలోచించి ఆయనో నిర్ణయానికి వచ్చారు... ం ం

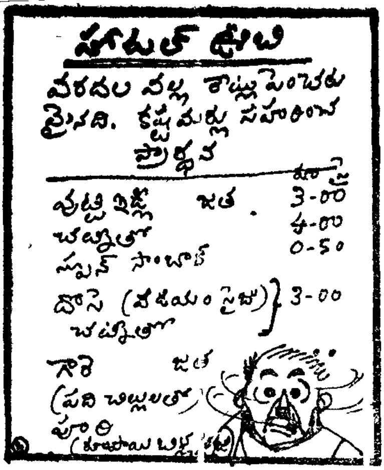

చిరంజీవి మధుకి...

నా పేరు రంగనాథం... ఈవారం కల్పన పత్రికలో పడిన నీవు వ్రాసిన 'నా కథ'ను చదివాను... ఆ కథలోని నీ భావాలు, మానసిక విశ్లేషణ, నిరుద్యోగి పడే కలత నా కళ్ళకు కట్టినట్టుగా వ్రాసావు నీ రచనావిధానాన్ని మెచ్చుకో లేకుండా ఉండలేకపోతున్నాను...

నీ కథలో నీవు ఆఖర్న వ్రాసిన ఉత్తరం నన్ను కుదిపేసింది... నీ జీవితాన్ని నీవే కథలోకి చొప్పించి, నీవు పరిస్థితులకు లోబడి చేయబోయేపనిని . ఎంత ధైర్యంగా వ్రాసావు? సంస్కారంలో నిజాన్ని వ్రాసావు ... అలా అందరూ చేయరేమో అని అనుకుంటున్నాను...

ఆ కథ చదివాక నాకో ఆచలోన తట్టింది...అదేమిటో చెప్తాను...నామాట కాదనవు కదూ!? నాకో ఫ్యాక్టరీ ఉంది.. అడ్రస్సు ఈ కాగితంపైన ఉంది...ఈ అడ్రస్సుకు నీవు అప్లయి చేయి...అసి స్టెంటు పోస్టు నీకు యిస్తాను... జీత అరొందలు ఇస్తాను...నీవు మరోవిధంగ అనుకొని అభిమానపడకు..."ఆ పని' మాత్రం చేయకు సుమా!? నీవు రచ యితవు.. తప్పటడుగు వేయకు... ఇ రికమండేషనో, జాలి అనో అనిమాత్ర అనుకోకు... ఎంతమాత్రం కాదు... చదువులకు, నీ తెలివితేటలకు నేను చేయ గలిగే కనీస న్యాయం! నీ చదువుకితగ్గ పొజిషన్‌కి నీ తెలివితేటల్ని పనిలో సమర్థతను చూసి ప్రొమోట్ చేస్తాను..

నువ్వు నాకంటె చిన్నవాడివన్న ఉద్దే శంతోనే ఏకవచన ప్రయోగంచేసాను. .

రంగనాథం...

ఉత్తరం వ్రాయడం పూర్తిచేసి మరొక్కసారి చదువుకొని, తృప్తిగా, ఆనందంగ నిట్టూర్చారు...దాన్ని మధు పేరన కల్పన పత్రికకు పంపారు...

○ ○ ○

ఆగని కాలం, ఎవర్నీ పట్టించుకోని పది రోజులు పరుగులు తీసింది...

రంగనాథంగారు మాత్రం ఆతృతగా ఎదురుచూస్తున్నారు...కానీ, ఈ రోజు మాత్రం పోస్ట్‌మాన్ అతనికో ఉత్తరాన్నిచ్చాడు... ఉత్తరం ఇంటికి వచ్చిందంటే ఖచ్చితంగా అది బంధువులదగ్గర్నుండి గానీ, మధు దగ్గర్నుండి కానీ వచ్చినదై ఉంటుంది... అని అనుకొన్నారు... కవరుమీద రంగనాథంగారి అడ్రస్సుమాత్రమే ఉంది...రంగనాథం గారు గబగబా కవర్ని విప్పి లోపలున్న కాగితాన్ని తీసి చదవడం మొదలు పెట్టారు...

గౌరవనీయులైన శ్రీ రంగనాథం గారికి నమస్సులు

మీరు వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని కల్పన పత్రికవారు నాకు పంపించారు చదివి చాలా సంతోషించాను కానీ, ఆ సంతోషంలోంచి ఒక్కసారి దుఃఖం పెల్లుబికింది "నా కథ" మీవంటి ఉన్న తుల్ని కదిలిస్తుందని, మీ మనసును కదిలిస్తుందని నేననుకోలేదు కారణం జీవితాన్ని ఆనందంగా అనుభవిస్తున్నవాళ్ళు ఇటువంటి కథల్ని, కష్టాల్ని పట్టించుకోరు కష్టాల్లో ఉన్నవారు చదివినా ఇదీ ఒక కష్టమేనా? అని నీరసంగా నవ్వుతారు లేకపోతే, తాను ఏ సాయం చేయలేక భారంగా ఓసారి నిట్టూర్చి ఊరుకుంటారు

క్రాంతి చనిపోయాడు కానీ, మధు కూడా బ్రతికిలేడు

మధు రచయిత అన్ని పాత్రల్ని అన్ని కోణాల్లోంచీ ఆలోచిస్తాడు తను సృష్టించిన పాత్రను చంపేసాడు తాను కూడా చచ్చిపోయాడు

వాడు పోయాక వాడి సొరుగులో దీన్ని చూసి కల్పన పత్రికకు పంపించాను వాడి పేరన ఆ పత్రికవారు దీన్ని ప్రచురించారు వారికి నా కృతజ్ఞతలు కూడా తెలిపాను ఇంతకూ నేనెవర్నో చెప్పలేదు కదూ!? నేను మధు తండ్రిని

ఎదురుగా కన్పిస్తున్న సమ్మల్ని చూసి ఆదర్శాల, బాధ్యతల మధ్య వాడు నలిగిపోయి మాకు దూరమైపోయాడు బ్రతకలేక, చావలేక జీవచ్ఛవాల్లా పడివున్న మాకు మీరో సహాయం చేయాలి. మధుకి ఇస్తానన్న ఉద్యోగం మా పెద్దమ్మాయికి ఇవ్వమని ప్రాధేయపడుతున్నాను .

కృతజ్ఞతలతో పరంధామయ్య

ఉత్తరం చదవడం పూర్తి చేసిన రంగనాథం ఏదో దృఢనిశ్చయంతో తల పంకించారాయన

○ ○ ○

డియర్ రీడర్! ఈ కథలో ఒక తప్పుంది ఆ తప్పు చిన్నదికాదు, చాలా పెద్దది

మధుది తప్పు ఆ తప్పును రంగనాథంగారు గుర్తించలేదు అందుకే పోయిన ఆ నిరుద్యోగ కథల్ని చదివి 'పాపం నిరుద్యోగులు' అని కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నారు వాళ్ళ తెలివితక్కువతనాన్ని గుర్తించలేదాయన కూడా!

ఈ కాలంలో ఉద్యోగమే మనిషి జీవితానికి రాచబాటా? ఉద్యోగం చేస్తే ఇక కష్టాలే ఉండవా? కళ్ళల్లో మనసు పెట్టుకొని చూస్తే ఏ చిన్న మార్గమైనా కన్పించకపోదు ఏ విషయంలోనూ మనస్సును చంపుకో నక్కరలేదు ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనైనా బ్రతకడం ఒక ఛాలెంజి జీవితాన్ని సర్దుబాటు చేసుకొని అనుభవించాలి ఆనందాన్ని పొందాలి లైఫ్ ఈజ్ ఏన్ ఎడ్జస్ట్మెంట్ చేదుకాలంలోనైనా బ్రతుకు మీది తీపిని పెంచుకొని బ్రతకాలి ఇదే నా ఉద్దేశం ,మరి మధు ఉద్దేశంఏమిటో!? మీ ఉద్దేశం ఏమిటో!?

[నిరుద్యోగ రాక్షసి కోరల సందుల్లో నలిగిపోతున్న సోదరులకు]